

dění dohledu postupovati. Nemůže býti sporu o tom, že žádný z konkrétních případů zde uvedených na daný případ nedopadá a že také v žádném z ostatních předpisů živn. řádu není speciální ustanovení, jež by opravňovalo dohlédací úřad uložití společenstvu podrobenému jeho dozoru povinnost toho druhu, jak se stalo v daném případě. Mohl by tedy stížností potíraný příkaz obstáti jenom tenkrát, kdyby bylo lze najíti pro něj dostatečnou oporu, již v onom všeobecném předpisu, obsaženém v 1 odst. cit. § 127. Soud neshledal, že by uvedený příkaz se dal o toto všeobecné ustanovení opřít.

V právu dohledu je jistě již pojmově obsaženo právo přezvědu, jež dovoluje dohlédacímu orgánu používatí všech prostředků, potřebných k tomu, aby se přesvědčil o činnosti, kterou má kontrolovati. S tím nutně je také spjata *n e g a t i v n í p o v i n n o s t* kontrolovaného nebrániti dohlédacímu orgánu ve výkonu jeho přezvědné činnosti. Naproti tomu zřízení takového dozoru neznamena samo o sobě, zejména za dnešního režimu liberalistického, ještě tutelu, a zejména nerozumí se jím sama sebou povinnost kontrolovaného *p o s i t i v n ě* spolupůsobiti k usnadnění činnosti přezvědné (viz Háchův článek »Dozor« ve Slovníku veř. práva, sv. I., str. 465). Ke vzniku takovéto pozitivní povinnosti bylo by tedy potřeba výslovného předpisu zákonného. Že také živn. řád chápe takto rozsah dohledu svěřeného živnostenským úřadům na společenstva, podává se z toho, že se neomezil na ono všeobecné ustanovení, dané v § 127 odst. 1, nýbrž vedle toho, zčásti v dalších odstavcích téhož paragrafu, zčásti i v některých předpisech jiných speciálně uvedl, jak má společenstvo k usnadnění výkonu úředního dozoru spolupůsobiti (srov. zejména §§ 115 q), 116 e), 119 a), 120 a), odst. 5, 120 b). Tyto speciální předpisy byly by zbytečné, kdyby povinnost taková plynula již ze všeobecného ustanovení o dozoru. Ježto však, jak již uvedeno, nějaké zvláštní ustanovení, podle něhož by živnostenská společenstva byla povinna úřadu provádění jeho dozoru usnadňovati vinkulováním svých vkladních knížek a předkládáním jich před vybíráním vkladů k vidimaci úřadu, ani v živn. řádě, ani v jiném zákoně obsaženo není, nemá příkaz živnostenského úřadu opory v zákoně.

Č. 12.994.

**Ř í z e n í p ř e d n s s: Strana, která ve stížnosti k nss vůbec ne-
tvrdí, že byly splněny skutečnosti, na nichž závisí podle zákona nárok
hájený stížností, stěžuje si neodůvodněně na zkrácení svých práv sub-
jektivních.**

(Nález z 6. října 1937 č. 1528/35-5.)

V ě c: Alexandr K. v Košicích proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 30. listopadu 1934 o přestupku nařízení o zatímní ochraně lesů.

V ý r o k: Stížnost se zamítá.

D ů v o d y: St-1 byl rozsudkem okr. úřadu jako policejního trestního soudu v Košicích z 11. října 1934 uznán vinným přestupkem § 2 odst. 4 vlád. nař. č. 97/1930 Sb., kterého se dopustil tím, že do 31. čer-

vence 1933 nepředložil lesní hospodářský plán k schválení okr. úřadu v Košicích, a byl za to odsouzen na základě § 8 zákona č. 37/1928 Sb. k peněžité pokutě 2.500 Kč, v případě nedobytnosti k uzamčení na 2 dny na vlastní útraty. Zároveň vysloveno, že se výkon trestu ve smyslu §§ 1, 3 a 22 zákona č. 562/1919 Sb. odkládá na dobu jednoho roku s výhradou schválení zem. úřadem v Bratislavě. Poté předložil okr. úřad v Košicích ve smyslu § 22 odst. 2 zákona č. 562/1919 Sb. pravoplatný rozsudek s celým spisem zem. úřadu v Bratislavě za účelem přezkoumání odkladu výkonu trestu.

Zem. úřad v Bratislavě vyslovil výměrem z 30. listopadu 1934, že s podmíněným odsouzením obžalovaného nesouhlasí, poněvadž měl možnost žádati o prodloužení lhůty k předložení hospodářského plánu, avšak neučinil tak, a proto nezaslouží, aby byl jen podmíněně odsouzen.

O stížnosti bylo takto uvažováno:

St-I namítá především, že nař. rozhodnutí je nezákonné, poněvadž porušuje právní pravidlo, že rozhodnutí nižší stolice nelze na odvolání obžalovaného změnit »in peius«, t. j. na úkor obžalovaného. Tvrdí, že proti rozhodnutí okr. úřadu podal odvolání jen obžalovaný a nikoli též veřejný žalobce, pročež odvolací stolice mohla toliko buď vyhověti odvolání nebo potvrditi napadený výměr, nikoli ale vysloviti, že s podmíněným odsouzením nesouhlasí. Námitka tato jest bezdůvodná. Vychází z předpokladu, který odporuje spisům, totiž, že žal. úřad rozhodoval o odvolání st-lově. Ve skutečnosti st-I proti rozsudku okr. úřadu odvolání nepodal a žal. úřad rozhodoval na základě ustanovení § 22 odst. 2 zákona č. 562/1919 Sb., podle něhož odkládací výroky úřadu správního jako soudu policejního je z povinnosti úřední předkládati úřadu II. stolice, aby je přezkoumal.

K dalšímu obsahu stížnosti bylo by podotknouti toto:

Nss rozhoduje podle § 2 zákona o nss č. 164/1937 Sb. ve všech případech, ve kterých někdo tvrdí, že nezákonným rozhodnutím neb opatřením správního úřadu byl poškozen ve svých právech. Soud tento poskytuje tedy ochranu jen proti porušení určitého subjektivního práva. Musí proto při zkoumání vlastní příslušnosti, k němuž je podle 1. odst. § 4 cit. zákona zavázán povinností úřední, přihlížeti především k tomu, zdali právní předpis, jehož porušení stížnost tvrdí, zakládá pro st-le nějaký právní nárok. Každý právní nárok jest ovšem podmíněn tím, že jsou splněny ony skutkové předpoklady, k nimž zákon právní nárok pojí. V daném případě jde o přezkoumání výroku zem. úřadu v Bratislavě, jímž odepřen byl st-li odklad výkonu trestu ve smyslu zákona č. 562/1919 Sb. Podle § 1 odst. 1 cit. zákona může soud (a tedy podle § 22 odst. 2 tohoto zákona i úřad správní jako soud policejní) odložiti výkon trestu peněžitého a trestu na svobodě, nepřesahujícího dobu jednoho roku, má-li z podstatných důvodů zato, že odsouzený povede pořádný život a že tudíž výkonu trestu není zapotřebí. Jsou možny závažné pochybnosti o tom, zda tento předpis vůbec zakládá pro odsouzeného právní nárok na odklad výkonu trestu. Než i kdyby se tato otázka zodpověděla kladně, a kdyby se tedy možnost právního nároku na odklad výkonu trestu v zásadě uznala, bude vždy nárok tento pod-

míněn skutečnosti, že výkonu trestu není zapotřebí, neboť zákon dopouští odklad výkonu jen v tomto případě. Chce-li tudíž někdo uplatňovati nárok na odklad výkonu trestu, musí již v řízení správním a ovšem i v soudní stížnosti tvrditi a po případě dokázati skutečnosti, které nárok ten podle zákona odůvodňují. St-l však v trestním řízení ani sám netvrdil, že jsou splněny zákonné podmínky povolení odkladu výkonu trestu, a nečiní tak ani ve stížnosti podané k tomuto soudu, neboť stížnost neuvádí, že je splněn zákonný předpoklad odkladu trestu stanovený v § 1 cit. zákona, t. j., že výkonu trestu není zapotřebí. St-l se omezuje toliko na tvrzení, že důvod uvedený nař. rozhodnutím, t. j. že st-l, ač měl možnost žádati o prodloužení lhůty k předložení hospodářského plánu, tak neučinil, není rozhodným. Za této situace se soud nemusí zabývati otázkou, zda z cit. ustanovení § 1 zákona č. 562/1919 Sb. může st-l vůbec vyvozovati právní nárok na odložení výkonu trestu, stihatelny před tímto soudem, neboť i když se přisvědčí stížnosti, že důvod, o nějž se nař. rozhodnutí opírá, nemá právního významu, neplyne z toho ještě, že jsou splněny okolnosti, jimiž je povolení odkladu výkonu trestu podle zákona podmíněno. Nemůže proto st-l důvodně si stěžovati na zkrácení svých subjektivních práv, když vůbec netvrdí, že byly splněny skutečnosti, na nichž nárok stížností hájený podle zákona závisí.

Č. 12.995.

Živnostenské právo. — Řízení před nss: I. Jestliže živnost byla odňata ze dvou různých důvodů a jeden z nich ospravedlňuje podle zákona odnětí živnosti, je lhostejno, zda odnětí živnosti z druhého důvodu je zákonem odůvodněno. — II. Úsudek úřadu, že nebylo souvislosti mezi spácháním deliktů majitelem hostinské živnosti a provozováním jeho živnosti a že není obavy, že by při dalším provozování bylo živnosti zneužito, může nss přezkoumati jen podle § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

(Nález z 6. října 1937 č. 2461/35-5.)

V ě c: Alois H. v Pardubicích proti rozh. zem. úřadu v Praze z 27. února 1935 o odnětí koncese hostinské a výčepní.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y: Živnostenský úřad I. stolice odňal st-li podle ustanovení §§ 5 a 139 odst. 2 lit. a) a b) živn. řádu koncesi hostinskou a výčepní pro čp. 24 v Pardubicích navždy.

Odvolání z toho podanému žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl v podstatě z těchto důvodů: Pravoplatným rozsudkem kraj. soudu v Chrudimi byl st-l odsouzen pro zločin podle § 15 č. 3 zákona č. 50/1923 Sb. Tímto rozsudkem bylo zjištěno, že st-l v noci na 1. srpna rozšiřoval letáky závadného obsahu u jezdeckých kasáren v Pardubicích. Při hlavním přelíčení bylo přísežnou svědeckou výpovědí Karla P. zjištěno, že při prohlídce hostinských místností byly nalezeny letáky většinou stejného obsahu jako u jezdeckých kasáren, takže souvislost